

SA'D IBN MU'AADH

Gläd dig, Abu Amr!

Han förband sig till Islam vid 31 års ålder och vann martyrdömen vid 37. Dessa sju år var tuffa, och Sa'd Ibn Mu'aadh (må Allah vara nöjd med honom) lade ned all sin energi i Allahs och Hans Sändebuds ﷺ tjänst.

Se! Ser du den stilige, ståtliga, höge mannen med det strålande ansiktet? Det är han. Han sprang snabbt till As'ad Ibn Zuraarah för att se denne man som hade kommit från Makkah, Mus'ab Ibn 'Umair, som Muhammad ﷺ hade sänt till Al-Madiinah för att kalla folket att förplikta sig till Islam och tawhid. Han var på väg dit för att driva bort denne främling från Al-Madiinah tillsammans med hans religion. Men knappt hade han närmats Mus'ab's församling i hans brorson As'ad Ibn Zuraarahs hus, förrän hans hjärta återupplivas av en söt lindrande bris. Knappt hade han nått dessa män som samlats där, tagit sin plats bland dem och lyssnat uppmärksamt på Mus'ab's ord, förrän Allah vägledde honom till den rätta vägen som upplyste hans hjärta och själ. I ett av ödelets otroliga mirakel lade Ansaars ledare åt sidan sitt spjut och skakade hand med Mus'ab som ett tecken på sin trohet mot Profeten ﷺ.

En ny sol lyste över Al-Madiinah så snart Sa'd Ibn Mu'aadh förband sig till Islam. Den skulle komma att omfamna många hjärtan som senare skulle

kretsa i islams sfär. Sa'd förband sig till Islam och uthärdade de vedermodor som följde med mycket hjältemod och storhet. När Profeten ﷺ emigrerade till Al-Madiinah, välkomnade Bani Al-Ashhal's hus – Sa'd's stam – Muhaajuruun, och deras pengar stod fullständigt till deras förfogande utan arrogans, kränkning eller begränsning.

När slaget vid Badr var på väg att äga rum, samlade Profeten ﷺ sina Följeslagare, både Ansaar och Muhaajiruun, för att rådfråga dem om förberedelserna för krig. Hans älskvärda ansikte vände sig mot Ansaar och han talade till dem: "Jag vill veta er åsikt om vad som bör göras angående det förestående slaget."

Sa'd Ibn Mu'aadh reste sig och sade: "O Allahs Profet, vi tror fast på dig, och vi vittnar om att vad som sänds ned till dig är sanningen. Vi svor en högtidlig ed och gav dig vår trohet, gå därför vidare med vad du vill, och vi ska stå vid din sida. Vi svär vid Allah som sände dig med sanningen att om du når havet och korsar det, ska vi korsa det hand i hand med dig. Ingen man ska dröja kvar eller stanna bakom. Vi är absolut redo att gå i krig mot vår fiende i morgon, ty vi är givna till fruktansvärd krigsföring och vi är uppriktiga i vår önskan att möta Allah. Jag hoppas att Allah låter oss göra vad som gör dig stolt över oss. Gå därför vidare med vad som finns i ditt sinne. Allah välsigne dig."

Sa'd's ord fick Profetens ansikte att lysa av tillfredsställelse och lycka när han vände sig till muslimerna och sade: "Gläd er, ty Allah lovade mig en av de två partierna av fienden (antingen armén eller karavanen). Vid Allah kan jag nästan se med egna ögon var var och en av fienden kommer att dödas."

I slaget vid Uhud förlorade muslimerna kontrollen och spred sig när de överraskades av de otrognas armé. Allt var kaotiskt, men Sa'd Ibn Mu'aadh stod där som fastnaglas i marken bredvid Profeten ﷺ. Han försvarade honom modigt som en ädel krigare bör göra.

Slaget vid Al-Khandaq kom som ett lämpligt tillfälle för Sa'd att visa sin beundransvärda manlighet och häpnadsväckande tapperhet. Al-Khandaq-slaget kom som ett tydligt tecken på de slugga och falska planer med vilka muslimer hänsynslöst jagades av en fiende som inte hade någon som helst hänsyn för rättvisa eller förbund. Ty medan Profeten ﷺ och hans Följeslagare levde i Al-Madiinah i fred och påminde varandra om att dyrka och lyda Allah och hoppades att Quraish skulle avhålla sig från sin fientlighet, begav sig en grupp judiska ledare i smyg till Makkah för att

hetsa Quraish mot Profeten ﷺ. Judarna lovade att hjälpa Quraish om de bestämde sig för att anfälla Al-Madiinah. De träffade ett avtal med de otrogna och lade till och med upp slagsplanen. Dessutom hetsade de på hemvägen Bani Ghatfaan – en av de störste arabiska stammarna – och träffade ett avtal med dess ledare om att förena sina styrkor med Quraishs armé.

Krigsplanen var klar och alla kände sin roll. Quraish och Ghatfaan skulle anfälla Al-Madiinah med en enorm armé, medan judarna skulle sabotera Al-Madiinah samtidigt med anfallet.

När Profeten ﷺ fick reda på den förrädiska planen tillgrepp han en motplan. Först beordrade han sina Följeslagare att gräva en vallgrav runt Al-Madiinah för att hålla tillbaka angriparna. För det andra sände han Sa'd Ibn Mu'aadh och Sa'd Ibn 'Ubaadah till Ka'b Ibn Asad, ledaren för Bani Quraidhah, för att ta exakt reda på var de stod angående det förestående kriget. Vid den tiden hade ömsesidiga avtal och fördrag redan undertecknats mellan Profeten ﷺ och judarna i Bani Quraidhah. Profetens två budbärare mötte den judiske ledaren, men till sin förvåning förnekade han avtalet med orden: "Vi undertecknade inget avtal eller fördrag med Muhammad."

Det var svårt för Profeten att utsätta Al-Madiinah's folk för en sådan dödlig invasion och uttröttande belägring; därför var det enda svaret att neutralisera Ghatfaan så att den anfallande armén skulle förlora hälften av sina män och sin styrka. Han började förhandla med Ghatfaan's ledare så att de skulle överge Quraish i utbyte mot en tredjedel av Al-Madiinah's skördar. Ghatfaan's ledare accepterade detta avtal, och båda parter skulle underteckna det kort därpå.

Profeten ﷺ kunde inte gå vidare utan att rådfråga sina Följeslagare. Han värdesatte Sa'd Ibn Mu'aadh's och Sa'd Ibn 'Ubaadah's åsikt, ty de var Al-Madiinah's ledare och hade rätt att ha ett ord med i laget i varje beslut som påverkade den.

Profeten ﷺ berättade för dem om sina förhandlingar och att han hade tillgripit denna compensation för att Al-Madiinah och dess invånare inte skulle utsättas för detta farliga anfall och fruktansvärda belägring. Båda Sa'derna frågade Profeten ﷺ: "Är det en valfri sak eller är det en inspiration från Allah?" Profeten ﷺ svarade: "Det är faktiskt en sak som jag valde åt er. Vid Allah, jag gör bara detta för att jag tydligt kan se att

araberna förenade sina styrkor för att slå er som en man, och jag vill hejda deras styrka." Sa'd Ibn Mu'aadh hade en intuition om att deras öde som män och som troende subtilt prövades, och han sade: "O Allahs Sändebud, när vi och dessa judar var otrogna och månggudadyrkare, drömde de inte ens om att äta en dadel från vårt land om vi inte gav den till dem av generositet, gästfrihet eller för handelsändamål. Hur kan det då vara, efter att Allah väglett oss till Islam och ärat oss med det och med dig, att vi ger dem våra pengar? Vid Allah, vi kan klara oss utan detta avtal, och vi ska ge dem ingenting utom krig tills Allah avgör vår tvist." Profeten ﷺ ändrade omedelbart sin åsikt och meddelade Ghatfaan's ledare att hans Följeslagare förkastade det föreslagna avtalet och att han godkände och stödde deras åsikt.

Några dagar senare bevittnade Al-Madiinah en fruktansvärd belägring. Det var faktiskt en belägring som den hade dragit på sig snarare än påtvingats sig, på grund av vallgraven som hade grävts som ett skydds- och säkerhetsåtgärd. Muslimerna var förberedda för krig. Sa'd Ibn Mu'aadh marscherade runt med sitt svärd och spjut och reciterade poesirader som innebär: 'Jag väntade ivrigt på att striden skulle börja. Hur vacker döden verkar när tidpunkten är den rätta.'

I en av krigsomgångarna översköljdes Sa'd's arm av huggen från en av de otrogna, och blod forsade svårt från hans sår. Han fick första hjälpen för att stoppa blödningen, sedan beordrade Profeten ﷺ att han bars till moskén där ett tält restes så att han skulle vara nära Profeten medan han vårdades. Muslimerna bar sin store hjälte in i Profetens moské och Sa'd blickade upp mot himlen och sade: "O Allah, vår Herre, om kriget mot Quraish ska pågå längre, låt mig då leva lite till för att kämpa mot dem, ty jag gillar ingenting bättre än att kämpa mot dessa människor som skadade Din Profet, trodde inte på honom och till och med drev honom att emigrera. Men om kriget redan har upphört, låt då mina sår bana vägen till martyrdömen för mig. Jag bönfäller Dig, käre Allah, att inte låta mig dö förrän jag har tagit min hämnd på Bani Quraidhah!"

Allah ska stå vid din sida, Sa'd Ibn Mu'aadh! Ty vem kunde säga något sådant i en sådan situation utom du? Allah uppfyllde hans åkallan. Hans skada orsakade hans död en månad senare, men han dog inte förrän han hade tagit sin hämnd på judarna i Bani Quraidhah. Efter att Quraish blivit desperata i sitt försök att besegra Al-Madiinah och deras soldater greps av panik, tog de sina vapen och utrustning och återvände till Makkah skamsna och besvikna.

Profeten ﷺ ansåg att Al-Madiinah hade äventyrats av judarnas bedrägeri och förräderi alltför länge. De lämnade muslimerna i sticket när de ville, något som Profeten inte längre kunde acceptera. Därför beordrade han sina Följeslagare att marschera mot Bani Quraidhah, och där belägrade muslimerna dem i 25 dagar. När judarna var säkra på att det inte fanns någon flykt från muslimerna, bad de Profeten ﷺ att låta Sa'd Ibn Mu'aadh, deras allierade i hednatiden, bestämma vad som skulle ske med dem.

Profeten ﷺ sände sina Följeslagare för att hämta Sa'd från hans tält i moskén. Han kom buren på en kamel och såg mycket blek och sjuk ut. Profeten ﷺ tilltalade honom: "Sa'd, bestäm vad som bör göras med Bani Quraidhah." Sa'd mindes deras förräderi och bedrägeri i allmänhet och i Al-Khandaq-slaget i synnerhet, när Al-Madiinah hade kommit alltför nära sin undergång, och sade: "Jag säger döda deras krigare, ta deras barn till fånga och fördela deras pengar." Sålunda dog inte Sa'd förrän han hade tagit sin hämnd.

Sa'd's sår förvärrades för varje dag. En dag besökte Profeten ﷺ Sa'd och fann honom på randen av döden, lade då sitt huvud på sin välsignade knä och åkallade Allah: "O Allah, vår Herre, Sa'd har strävat hårt i Allahs väg. Han trodde på Din Profet och gjorde sitt yttersta. Ta därför emot hans själ med god mottagning." Profetens ﷺ ord föll som svalka och trygghet över den avresande ädla själen. Han strävade att öppna sina ögon i hopp om att det sista ansikte han såg skulle vara Profetens och sade: "Frid vare med dig, Profet. Jag vittnar om att du verkligen är Allahs Sändebud."

Profeten ﷺ tog en sista blick på Sa'd's ansikte och sade: "Gläd dig, Abu 'Amr." Abu Sa'iid Al-Khudriy (må Allah vara nöjd med honom) sade: "Jag var en av dem som grävde Sa'd's grav, och varje gång vi grävde fram ett lager sand kände vi doften av mysk. Detta fortsatte tills vi nådde hans gravnisch." Sa'd's bortgång var en tragisk förlust för muslimerna. Deras enda tröst var när de hörde Profeten ﷺ säga: "Den Mest Vålgörandens tron skakade när Sa'd Ibn Mu'aadh dog."